

[Hanne Reintoft.]

foreslået ændringer i beregningen af understøttelsen, der nu beregnes på basis af et gennemsnit af den sidste sammenhængende arbejdsperiode på 5 uger. Dette kan i forskellige kombinationer komme til at give uheldige konsekvenser for den enkelte arbejdsledige, f. eks. hvis fagets tariffæl ændres umiddelbart efter beregningen, eller hvis han får arbejdsløshedsperioden afbrudt af en kort periode med lavere løn end normalt.

At få rimelige understøttelser er for øjeblikket et stærkt krav på landets arbejdspladser, hvor man er utilfreds med mange ting. Man frygter kildeskatten i den form, den er blevet udarbejdet, man frygter vinterens arbejdsløshed, og man frygter det dobbeltspil, der afsløres, når arbejderbevægelsens største parti her går ind for en forbedring mens fagbevægelsens top i forhandling med arbejdsgiverne indvilliger i at blive ved den nuværende ringe ordning.

Jeg tror, man skulle tage situationen op til ekstra grundig overvejelse. Der er grænser for — og det viser de mange deputationer, der allerede har været herinde i år — hvor dårlige vilkår man kan blive ved med at byde arbejderne, og det gælder både dem, der hævder, de taler arbejderne sag, og dem, der her i tinget er så ivrige for at forsvare erhvervslivets interesser. Disse interesser kan jo også trues, hvis utilfredsheden bliver alt for stor. At appellere til det sociale og det menneskelige er antagelig nytteløst med denne regering; det viste bl. a. også landsrettens dom om skatteinddrivning i små understøttelser.

Krog Hansen: Som allerede nævnt er det lovforslag, socialistisk folkeparti har fremsat, identisk med et forslag, som vi fremsatte i forrige samling, men som aldrig kom til anden behandling på grund af det arbejdspress, vi havde i forrige samling — og var det endelig kommet til anden behandling, var det formentlig ikke blevet vedtaget. Derudover behandler vi i dag et lovforslag fra socialdemokratiet, og dette forslag er på visse områder mere vidtgående og på andre områder mindre vidtgående end det, vi har fremsat. Det vil være udmærket, hvis vi får lejlighed til i udvalget

at drøfte disse 2 forslag og så finder frem til det bedste fra dem begge.

Mere generelt må jeg sige, at jeg i virkeligheden finder det oprørende, at det skal være nødvendigt for oppositionen at fremsætte forslag om bedre sikring af de arbejdsløses vilkår. Jeg finder det oprørende af flere grunde. Den første er, at allerede for 2 år siden var der her i folketinget et flertal for en forhøjelse af arbejdsløsheds-satserne, nemlig et flertal bestående af socialdemokrater, radikale og SF'er, et flertal, som nedfældede deres mening i den meget omtalte betænkning af 1967, hvori der jo står, at flertallet med gennemførelsen af de nye 80 pct.-satser ikke mener, at man har nået det endelige mål. Den egentlige erstatning for løntab må man finde frem til, og man forventer, at regeringen vil fremsætte et lovforslag i 1968-69, som opfylder dette mål.

Nu kan man jo fra radikal side løbe fra denne sætning i betænkningen, og det har man også gjort. Man har fundet på forskellige undskyldninger og har spurgt: hvem sagde egentlig, det skulle være 90 pct.? Vi har heller ikke sagt, det skal være 90 pct., men vi har sagt, at de 80 pct., som vi dengang var enige om, var for lidt, og at dette flertal var enig om, at disse 80 pct. var for lidt. Ellers var der jo ingen grund til at skrive i betænkningen, at man skulle finde frem til noget bedre. Det er muligt, at man fra radikal side finder, det skal være 85 pct. eller 95 pct., det er noget, vi kan snakke om. Men vi kan i hvert fald være enige om, at de 80 pct. ikke var målet; det siger sætningen i betænkningen ganske klart.

Men som jeg sagde, er der flere grunde til, at jeg finder det for dårligt, at vi skal blive ved med at diskutere disse arbejdsløshedssatser m. v. her i folketinget. Den anden grund er den mangel på konsekvens, som jeg mener regeringen udviser. Vi har en liberal regering, og det må vi finde os i, for der er et flertal for det i befolkningen, idet den sidste gallupundersøgelse har vist, at det findes endnu, og man må i et demokratisk samfund bøje sig for flertallet. Men der er én ting, jeg mener man ikke skal bøje sig for. Det er, at denne liberale borgerlige regering ikke ønsker at betale den pris, som det koster at føre den politik